

tem trenutku prišlo za nas na ljubljanski kolodvor 100 milijonov novo kovanih rubljev iz čistega uralskega zlata, ki nam jih je knez Gorčakov za panslavistne agitacije naravnost iz Orenburga poslal!

Ako bi učene može našega ljubljanskega „moniteurja“ kak preiskalen literaren sodnik zavoljo originalnosti njihovih člankov v preiskalni zapor djal, ne bi mogel, ko bi vse tečaje pri vsakem listu počenši od naslova do vrednikovega podpisa z mikroskopom preiskaval, toliko gradiva izmolsti, da bi jih kateri si bodi najbolj oster državni literarni pravdnik pod obtožbo postavil zavoljo hudodelstva činjenega po originalnosti sestavkov. — Ali pri tej neizmerni pomanjkljivosti vsake originalnosti razvijajo ti može čudovit talent, da rijejo, kakor neki kebri v nekem materijalu, ki se iz estetičnih obzirov javno ne imenuje, v vsej nam sovražni žurnalistiki, kjer je količkaj mogoče kaj Slovane grdečega zavohati, da se potem natisne v ljubljanskem neslovenskem listu, ki se zdržuje ob žulih slovenskega naroda. — Magari, ako se Turki, Arnavti, Skipetari, Hotentoti, Huroni, Irokezi, Dahomejci, v katerem si bodi listu kakor kulturonosoci narodi hvalijo, Slovani pa v nič devljejo in sramoté, zagotovljen si, dragi bralec, da boš precej drugi dan to bral kot voden članek ponatisnen v naši ljubeznjivi „Laibacherici.“ Da bi pa naš „moniteur“ ponatisnil to turistično pismo iz „Tagespošte“, kjer smo Slovenci malo bolj skrtaceni in pozlačeni, tega pa Bog obvaruj, ogiblje se naš „moniteur“ tacih sestavkov, kakor h...č križa! kakor naš kmetiški pregovor pravi.

Dr. V. Zarnik.

## Dopisi.

**Iz Primorja** 14. sept. (Čast, komur čast! — Konec.) Poddružnica s. Matej iste kastavske župe si je oni čas napravila svoje pokopališče; zato tudi ta gospod počne gospodarom govoriti, da bi za-nje jako dobro bilo, ako bi se tudi oni svoje lastno pokopališče napravili, ker je mnogim težko i pri najamnih boleznih nevarno, po poldrugo uro daleč nositi mrlične pozgorom v Kastav. Malo po malo pridobi on več del gospodarjev za to misel, i počne pisevati za to reč na dotične oblasti; na nekih mestih naleti sicer na soprotivščine, keh neprestrašivši se modro vse premaga i zadobi zato potrebno dovoljo, ter vzešči vso skrb na-se prime se dela. Ali tū je bilo dela! Koliko potrpežljivosti je moral gospod tukaj imeti, da jo je tudi drugim vdahnjeval, da se je delo srečno dokončalo. Pri tem zbudi ta vrli duhovnik ljudem pobožno misel, da bi na pokopališči pozidali cirkvico s. Roka, Bogu na zavet (votum), ker so bili ob časih kolere večidel obvarvani od te strašne kuge. Tudi to doseže, i ti dobri ljudje vzdajajo na sredi visokega podzidja lepo cirkvico, i postavijo na eno stran žagrad a na drugo mrličnico. — Vsakoletna najemnina za duhovnikov stan i šolo je znašala še precej nad 100 gold., ko je plačevala nekoliko cesarska blagajna, a drugo podružnica sama; pri vsem tem je bilo vse tesno posebno šola za mnogobrojne otroke; zato počne neutrudljivi gosp. Jože gospodarom govoriti: kako bi bilo koristno i lepo, ako bi Rukavac imel za duhovnika i za šolo svojo lastno hišo i šterno polé same cirkve na lepem griči, od kodi se vidi deleč i široko okolo po Kastalščini, na Reko, more, karnarske\*) otoke itd. Tudi tukaj se gospodarji njegovemu presvedočljivemu govoru udajo. Ali zato je bilo še več skrbi i pisarije treba, da se je dobilo od predpostavljenih oblasti potrebno privoljenje. To se je po

navadi dolgo vleklo. Koliko gostoljubnosti je bilo tukaj treba pri mnogih razvodih (komisijah). Pri tem velikem početku mu je največ pomagal vrli duhovnik gosp. Andrej Marot, takratni glavar velike občine kastavske, pod katero tudi Rukavac spada, počenši zidanje te hiše na svojo odgovornost, ki je tudi vso občino nasvetoval, da privoli za to delo 1000 gold. iz občinske blagajne. A gosp. Janec je prevzel vso skrb računstva in nadzorstva na-se, i ko se je zidanje vže počelo, znal je on osebno pri c. kr. namestništvu v Trstu toliko opraviti, da je dobil iz cesarske blagajne skoraj celo glavnico na obresti, s kterimi je ona vsakoletni del najemnine plačevala; a drugo so kmetje po zmožnosti trojno razredjeni skladali; ter so si vzdali tako hišo za dva duhovnika i šolo vse pod jedno streho, i k temu še veliko šterno, da je v tej vladikovini malo takih. Polovico so izdelali pred dvema letoma, a drugo polovico pa izdeljujejo letos nadjajoč se, da jim pride še en duhovni pomočnik, kir enemu samemu bilo bi preveč preskrbljevati 2200 duš v duhovnih potrebah i podučevati skupaj trirazredno šolo z blizo 100 otroci, kar je gosp. Jože 18 let izvrstno sam opravljal. — Te redke mnogoletne zasluge so više oblasti oznanile presvitlej cesarske kroni, a presvitli cesar so na to 25. februarja t. l. temu gospodu podelili zlati križ s krono za zasluge, ki mu je bil letos na velikonočni torek po sv. maši pred cirkvo od pl. gosp. Clesiusa, okrajnega predstojnika iz Voloskega, z vrlim slovanskim nagovorom i zahvalnim lepim odgovorom pred mnogim ljudstvom očitno pripel. A zatim je mnogočastni proslavljenik, kega gostoljubnost je vže tako obćenito znana, dal v novej hiši veleslaven obed, na ktere ga je bilo povabljenih 40 oseb, kade so se lepo v domačem jeziku vrle zdravice od počaščenega gosp. Janca govorile i napijale našemu cesarju, trstjanskemu vladiki itd. Čekaje pol leta, da bi ki izvrsten perušič\*) svetu narisal redke i velike zasluge tega od samega cesarja tako jako proslavljenega gospoda, a nič ne pričakavši se je pridržnil načrtati jih eno malo Ničević.

**Iz Žaline** 15. sept. Jož. Je...om. — Dovolite mi, ljube „Novice“, da Vam iz naše doline kaj pišem in Vam veselje, težave in nadloge naše okolice razodenem. Po pravici moramo reči in se veseliti, da se je pri nas letina, hvala Bogu, prav dobro obnesla; sená in druge klaje so ljudje veliko nakosili, žita obilo pridelali, samo podzemljice (krompir) so začele zeló gnjiti; sadja, kjer imajo drevja, bodo dosti natresli; vendar bi pa bili, posebno po dveh najboljših vaséh, še veliko več pridelali, ako bi jim ne bili cestarji spomlad veliko lepe pšenice, rži itd. brez usmiljenja pokončali. To pa se je tako-le zgodilo: nova velika cesta od Krke se tudi po naši fari vleče in ker so spomlad cesto merili in nekoliko kopali, pokončali so ubogemu kmetu prav veliko setve. Res milo je bilo gledati, kako je ubogi kmetič na svoj trud se žalostno oziral; ko je videl, da mu pridelke njegovega potu vničujejo. Ko nam je bilo kmetom vse poškodovano, so nehali cesto delati, in zdaj zopet vse prazno stoji. Ali se ne pravi to kmeta očitno dreti? Ali ni bilo mogoče nazaj iti in cesto po tistih grdih kokavah popravljati toliko časa, da bi bil kmet svojo žito spravil, potem pa naprej delati. Pa saj lahko tako delamo, ker imamo denarja na kupe?! Že tri mesece je tukaj en gospod, ki mu pravijo cestni šribar, brez dela svojo plačo dobiva. Ubogi učitelj se je pa moral leto in dan z otroci trpinčiti, da bi svoje krvavo zaslužene solde čez leto enkrat prejel; al za to pa ni denarja. Bog daj učiteljem bolje čase!

\*) Bral sem v nekih starih pismih: karnarski otoci, mesto kvarnarski; morda bolje, ker kar je kam-en.

\*) Stari ljudje okoli Pazina govore: perušič za nemški Pinsel; perušič, peruh, pero = penna, ital. pennello, nemški Pinsel.

**Na Vrhpolji pri Vipavi** 15. sept. J. P. — Povedite „Novice“ svetu, da grozdje letos po Vipavi ni ne tolikanj bolno, kakor se po svetu govori. Nahaja se sicer grozdna bolezen, pa ne tako silna. Najmanj te nadloge se pa vidi pri Vrhpolji, Budanjah in okoli vipavskega trga. Po vsem Vipavskem bode vinska letina dobra, Vrhpoljci, Budanci in Tržani pa bodo najbolje imeli. Kapljica bo letos kaj dobra, ker letošnje leto je trti veliko ugodniše memo lanskega bilo, in s trgatvo se ne bomo prenašli tako, da letos bo mošt prav okusen in močan; zato se pa tudi bojimo, da ne bi letos pijanci prevečkrat krvavih nosov kazali. Tedaj Gorenci! le v Vipavo po mošt; najnižja cena utegne biti pri Vrhpolji, Trgu in tudi Budanjah.

**Iz Ljubljane.** Zadnje „Novice“ so naznanile ukaz vis. c. k. pravosodnega ministerstva do kranjskih sodnij o rabi slovenskega jezika pri sodnijah; danes so v stanu razglasiti pismo sl. c. k. kranjskega predsedstva do c. k. okrajnih predstojnikov (političnih uradov) od 20. septembra. Tako-le se glasi: „Zapazilo se je in posebno iz časnikov razvidelo, da se različno umejo in obračajo ukazi, ktere je vlada v novejšem času dala zaradi rabe slovenskega jezika v cesarskih uradnijah. Načela, ki jih je v tem obziru izreklo ministerstvo notranjih zadev in deželno predsedstvo razglasilo 10. marca in 23. avgusta t. l. št. 716 in 2229, kakor tudi pravosodno ministerstvo z ukazom od 5. septembra t. l. št. 8636 in 9396, so ravno ista in zahtevajo enako rabo. Ta načela se na eni strani naslanjajo na ravnopravnost pred postavo, ktera je zagotovljena vsem državljanom ktere koli narodnosti, in je umeti tudi o rabi materinega jezika, na eni strani pa na vladino korist in na pravične zahteve prebivalcev, da se ž njimi kar najbolj mogoče zagotovi varnost in naglost uradnega občevarja z ljudstvom. Iz teh načel se na eni strani izhaja, da ni le pripuščeno, pismeno in ustmeno občevariti v slovenskem jeziku, ampak da je to uradom (cesarskim gosposkam) živa dolžnost zlasti v povabilih, v odpisih vsake vrste in v vseh primerljivejših z ljudmi, ki so zmožni le tega jezika, na eni strani pa je to tudi meja, ktera se smé prestopiti le tedaj, kadar se more laže in hitreje uradovati. Tudi političnim uradom tedaj velja način, sodnijam nakazan po ukazu vis. c. k. pravosodnega ministerstva, da se mora to, kar govorijo ljudje v slovenskem jeziku, v tem jeziku ne le poslušati, ampak tudi zapisovati v zapisnik. Samo po sebi se tudi umé, da se ne sme na to še le čakati, da bi ljudje zahtevali slovensko pisanje; saj to zahteva stvar sama ob sebi, kadar so namreč ljudje dostojno zmožni, le v materinem jeziku povedati to, kar povedati imajo. Ker gré pred vsem za to, da so ljudje popolnoma prepričani o tem, da se je njihova beseda zapisala prav tako, kakor so jo povedali, zato morajo ti zapiski pisani biti v jeziku lahko umevnem in ne smejo sile delati navadnim izrazom kmetiškega ljudstva. Na to pisanje „bolj po domače“ je pa zlasti paziti tako dolgo, dokler se ljudstvo ne privadi znanstvenega in pravičnega jezika, ki se je v novejših časih tako naglo izolikal po gorečem in vse hvale vrednem prizadevanji slovenskih jezikoslovcev. Ta očitni napredek slovenskega jezika kaže, da se v uradih sčasoma še v obširnejšem obsegu vpelje njegova raba; kajti kadar se bode dalo umevno in naglo obravnavati v njem, do česar ima ljudstvo prvo pravico, gotovo ne bode nobenega vzroka več, da bi se ga ogibali tudi v uradnem dopisovanju (v korespondencijah gosposk med seboj). Iz tega pa vsem uradnikom c. kr. okrajnih gosposk kranjske dežele izhaja naravna naloga vednega in krepkega napredovanja v slovenskem pismu in govoru, o

čemur se dá pričakovati najboljši uspeh, da se v okom pride vsem pravičnim pritožbam, in ta dobri uspeh se pričakuje tem bolj, ker je znanje slovenskega jezika bil pogoj, s kterim so se oddajale službe pri teh uradnijah.“ Conrad l/r.

To je zopet en korak naprej o ravnopravnosti slovenskega jezika, ki je materin jezik našemu narodu. Gospod deželni glavar govori v tem pismu jasno in določno; ne ene ovinkaste, previte in pristavkaste besede ni vmes, kakor je bila navada poprej. Odkritosrčno je spodbita tudi tista napačna misel, kakor da bi človek, ki ume le svoj materni jezik, še le prositi ali zahtevati moral, da se mu piše po slovenski. Ker pa dandanes ni to zadosti, da le gospodje v kancelijah dobijo ukaze, kako naj ravnajo, ampak je treba, da tudi narod naš vé, kaj more zahtevati od uradnij, zato nam je prilika ljuba, da moremo bralcem svojim od besede do besede naznaniti ukaz slavnega c. kr. deželnega predsedstva. Zdaj veste, kaj morete zahtevati. Ako se ne bi zgodilo, sklicujte se spodobno na ukaz od 20. septembra t. l., ki nosi številko 2450, in dati se vam mora, kar je pravica vaša.

— 3. dne t. m. so se v Kranji delile cesarske premije pridnim živinorejcem. Pripeljali so 14 žebetnih kobil in 15 triletnih žebic, 8 pa žebcev. Dobili so premije in svetinje za žebetne kobile ti-le: Luka Zupan iz Prebačovega 10 cekinov, Jože Škofic iz Mengša 7 cek., France Molj iz Vogelj 7 cek., Jožef Božič iz Nove vasi 4 cek., — za triletne žebice: Lorenc Zakovšek iz Sinje gorice 8 cek., Jožef Okorn iz Zamosteca 6 cek., Lorenc Borstar iz Suhe 6 cek., Juri Krašovec iz Šmartna pri Kranji 3 cek., Anton Prijatelj iz Rakovnika 3 cek., Valentin Kurent iz Prevoj 3 cek. — Prvikrat letos so se delile premije za žebce težkega pincgavskega plemena, in dobila sta po 150 gld. Jožef Štempihar iz Vrhpolja in Lorenc Vovk iz Črničva, Jože Vovk iz Vrbe in Matevž Rozman iz spodnjega Otoka pa vsak po 100 gold. — Drugikrat bomo več govorili o teh novih velicah premijah.

— (*Slovenske Matice odbor*) bode 3. oktobra t. l. ob 5. uri popoldne v mestni dvorani imel VIII. sejo, v kateri bode ta-le vrsta razgovorov:

1. Bral in potrdil se bode zapisnik VII. odborove seje in zapisnik III. občnega zbora. 2. Poročilo o volitvi novih odbornikov. 3. Poročilo o računu, ki je bil podan III. občnemu zboru. 4. Tajnikovo poročilo o važnejših stvaréh. 5. Volil se bode prvosednik, njegova dva namestnika, blagajnik in pregledovalec društvenih računov po M. pr. §. 15. in dva ključarja §. 21. M. pr. 6. Razgovor o tajništveni nagradi za preteklo leto (glej dotični sklep v poročilu o V. seji) in kako bode s tajništvom za prihodnje leto. 7. G. Anton Klodič, bivši gimn. profesor na laški gimnaziji v Trstu, obeta rokopis, „grška slovnica“ v slovenskem jeziku, ako je Matice volja, sprejeti ga. 8. G. B. Raić predlaga: „Naj se darilo, ki se je njemu prisodilo za spise, v koledarji natisnjene, na polovico daruje za Krempeljnov spominek in svečanost, na polovico pa za „koledarje“, kteri naj se pošljejo omikanejšim Prekmurcem; ali pa naj se razpiše darilo za kak poveči znanstveni sestavek, ali pa za glediščno igro, n. pr.: „Prisego koroškega vojvode“ na kamnenem prestolu pod Karnutogradom, h čemur bi pa menda treba bilo priložiti še kakih 20 gld.“ Glej „Novice“ na 287. str. t. l. 9. Posameznih odbornikov nasvetje. Uljudno ste prošeni, da pridete k tej seji. Ako ne bi mogli priti, pa pismeno oznanite odboru, kteri gospodje naj se izmed odbornikov po Vaših mislih izberó za prvosednika, njegova dva namestnika,

za blagajnika, pregledovalca društvenih računov in za dva ključarja. Odborniki pa so ti-le: a) ljubljanski: Gg. 1. Dr. J. Bleiweis; 2. A. baron Cojz; 3. Dr. E. H. Costa; 4. L. Jeran; 5. A. Kos; 6. P. Kozler; 7. A. Lésar; 8. Fr. Levstik; 9. J. Marn; 10. dr. J. Pogačar; 11. J. Praprotnik; 12. L. Svetec; 13. J. Šolar; 14. Dr. L. Toman; 15. J. Vávru; 16. J. Vilhar; 17. L. Vončina; 18. Dr. Jern. Zupanec. — b) vnanji: Gg. J. grof Barbo; 2. Fr. Cegnar; 3. M. Cigale; 4. A. Črne; 5. Dr. Ferd. Dominkuš; 6. And. Einspieler; 7. Fr. Erjavec; 8. A. vitez Gariboldi; 9. J. Gorup; 10. J. Grabrijan; 11. A. Janežič; 12. Dr. Štef. Kočevar; 13. M. Majar; 14. B. Raič; 15. Dr. R. Razlag; 16. Dr. J. Srnec; 17. Drag. Šavperl; 18. Drag. Trstenjak; 19. Dr. J. Ulaga; 20. Dr. A. Vojska; 21. Dr. J. Vošnjak; 22. Andr. Winkler.

Iz slovenske Matice odbora v Ljubljani 20. septembra 1867.

Anton Kos, 2. predsedn. namestnik.

Anton Lésar, odbornik in tajnik.

— (Iz deželne odbora). Odbor odloči, da se za občino (srenjo) Dobrunje voli nov župan, ker je dozdanji, gosp. J. Babnik, zavoljo bolezni z dovoljenjem občinskega odbora odvezan županovanja. — Prošnje nekterih občin, da bi se stroški za ozdravljanje bolnikov v malih bolnišnicah poplačali iz deželne zaklada, se zato niso mogle vslišati, ker po c. k. postavi od 1856. leta se plačujejo stroški za bolnike iz deželne zaklada le takrat, kadar je bolnik v veliki bolnišnici, ktera je od vlade priznana za javno bolnišnico. — Odbor hvaležno sprejme ponudbo kneza J. Schönburg-a, lastnika šneperske grajščine, da hoče učilnice za gozdnarstvo na svojem posestvu brez plačila osnovati, samo da se učencem hrana plača. — Deželni odbor je pogostoma v veliki zadregi s takimi revnimi ljudmi, ki jih nočejo v bolnišnicah zato, ker njihova bolezen ni ozdravljiva, lastnega doma ali svojih ljudi pa tudi nimajo, ki bi jih vzeli, in soseska, ki jih po postavi živiti mora, tudi sama nima prostora in premoženja; deželni odbor čuti po tem takem živo potrebo posebnih hiš za hiravce (Siechenhaus) po deželi. Dr. Bleiweis je prevzel nalogo, da o tej zadevi kaj nasvetuje. — Občina v Želimljah želi poduka, kaj je postava o tem, da se vzamejo najdeni (nezakonski otroci) iz najdenišnice ljubljanske v rejo na deželo, ter misli, da se vodstvo te hiše ne ravna vselej postavno. Odbor je sklenil zaželeni poduk dati soseski in razglasiti poduk vsem občinam o tej zadevi. Postava je, da župan in fajmošter takim ljudem, ki hočejo otroka vzeti v rejo, dasta spričalo, da so pošteni in zmožni vzeti v rejo; ako se pa ta dva branita spričalo tako dati, ga sme dati tudi c. kr. okrajna gosposka. Da pridejo ti otroci iz ljubljanske najdenišnice (Findelhaus), je treba prvič zato, da se deželi (to je, tistim, ki davke plačujejo, ker iz davkov se nabira deželni zaklad) zljajšajo večji stroški, ki jih prizadeva izreja otrok v tej hiši, drugič pa zato, ker za veliko množico tacihi otrok ta hiša nima prostora in se kužne bolezni vnemajo, ako je prevelika gnječa v tej hiši. Strah, da soseska, kamor je tak otrok vzet bil, ga mora po preteklih 10 letih rediti, je pa prazen strah, ker domovinska postava od 1863. leta takega otroka le tisti soseski naklada, kjer je mati njegova doma. — Odbor bo predlagal prihodnjemu deželnemu zboru, da se poviša tarifa za sprejem v bolnišnico in porodnišnico ljubljansko.

— (Šole ljubljanske) gimnazijske, realne, c. k. normalke (v katerih drugi oddelek pri vsakem razredu začasno še ostane), glavne mestne in nunske se pričnó 1. dne oktobra s slovesno sv. mašo. Oglasovanje za normalko je 27., 28. in 30. dne t. m., in za mestno 28. in 30. dne t. m. Oglasovanje za bogoslovske šole je 7., pričetek učenja pa 8. dan oktobra.

— Gospod Janko Pajk, profesor gimnazije Kranjske, je imenovan za profesorja na gimnazijo v Maribor.

## Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Po dvamesečnem odlógu se je v ponedeljek zopet začel državni zbor na Dunaji. Vzrok tega odlóga bile so znane obravnave dunajskega in ogerskega odbora, ktere pa ničesa niso izgotovile, tako, da so danes tam, kjer so bile iz začetka, čeravno sta jim celó dva finančna ministra na pomoč pritekla. Oj nesrečni dvalizem! — V prvi seji se je zboru podalo več peticij (prošinj), med temi tudi prošnji dunajskega in celovškega mestnega odbora, da se odpravi konkordat. Nemškemu in judovskemu svobodoljubju je konkordat zdaj najhujši trn v peti. Nakladajte ljudém še več davka, teptajte narodne pravice z nogami, razrušite vse cerkvene zakonske razmere, le odpravite konkordat in Avstrija bode rešena propada, tako kričijo zdaj veliki judovski duhovi na Dunaji in za njimi manjši po družih deželah. Kamo te, Avstrija! ženó te sile?! — Zdaj se tudi deželni odbor koroški, kakor grof Hohenwart ustavlja ministerskemu ukazu zarad rabe slovenskega jezika v uradnijah na Koroškem, in to tako nesramno, predrzno in za naše kranjske poslance tako razžaljivo, da od njih pričakujemo ostre replike ljudém, kteri na razvalinah ravnopravnosti Slovencev hočejo povzdigniti véliko nemškutarijo! Pri tej priliki pa oziraje se na naše ljudi, ki ne nehajo našim rodoljubnim poslancem greniti življenja, kličemo: „Oče, odpusti jim; saj ne vejo, kaj delajo!“ — Na Ogorskem od dne do dne raste veljava Košutova; kaj pa Košut pomeni, to so pozabili oni, ki se uklanjajo dvalizmu! — Dežele južne Nemčije se čedalje bolj pomikajo v naročje prusko; kmali jih bo imel Bismark vse pod svojimi perutami, in potem gorjé Francozu in Avstrii! Zato se pa tudi Napoleon na vse kriplje pripravlja za vojsko. — Na Laškem se Garibaldi zopet močno giblje. „Papeževa vlada mora pasti“ — je rekel, in res se utegne vsak čas primeriti, da se vname prekucija v Rimu in da planejo Garibaldovci čez Rim. In tako, kamor pogledamo, se kažejo čudni časi!

**Listnica vredništva.** Gosp. J. zdaj v Polj: Hvaležni prejeli; pride kmalu na vrsto.

## Žitna cena

v Ljubljani 21. septembra 1867.

Vagán (Metzen) v novem denarji: pšenice domače 5 fl. 80. — banaške 6 fl. 40. — turšice 3 fl. 70 — soršice 4 fl. 15. — rži 3 fl. 40. — ječmena 2 fl. 60. — prosa 2 fl. 60. — ajde 3 fl. —. — ovsa 1 fl. 60. — Krompir 1 fl. 10.

## Kursi na Dunaji 24. septembra.

5% metaliki 56 fl. 20 kr.

Ažijo srebra 121 fl. 65 kr.

Narodno posojilo 65 fl. 15 kr.

Cekini 5 fl. 91 kr.